MELLAN FEM OCH SJU

Jag vänder mig i rummet sovande och vakande
Jag har ett moln i famn med inga drömmar
Jag vänder mig i rummet som är smutsigt av mörker
Min lampa lyser blekare och blekare
Gryningen spinner sakta sin tanklösa väv över fönstret
Kylan hänger huttrande i gardinerna
Jag vänder mig bort från frågorna och svaren
Då posten tömmer brevlådan full av meningslösa stavelser
Därute stirrar fönstren tomma mot gryningsisen
Handkärrorna drömmer handtagna drömmar därute
Lyktorna står stilla som helgonljus i dimman
Järdets liljor ger upp andan i järnets låga
Världsalltets kyla sänker sig sakta ner över jord'en
Husen sparar sin fattiga värme djupt under gråklädda ytor
Luften är likblek och stadens stenar är döda för alltid
Stadens stenar sover stilla med urtidsdrömmar i hjärtat
Det är stenar som vilar tungt under människornas glesa steg
Stenar som bara har tyngden att hoppas på
Det är stenar som bara kan vara sig själva
Stenar som ingenting måste förstå.

GUNNAR EKELÖF